

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo II / 2009

MAREC - APRÍL

PÔSTNE OBDOBIE

Vstúpili sme do pôstneho obdobia. Čo to pre nás ako kresťanov znamená? A znamená pôstne obdobia pre nás niečo zvláštne? Prežívame čas v tomto období inak ako mimo pôstneho obdobia?

V piatok po popolcovej strede som si vypočul rozhovor dvoch vysokoškoláčok o pôste. Hovorili si svoje zážitky o celodennom pôste na popolcovú stredu. Ešte dva dni po tomto pôste sa nevedeli z toho spamätať. Aj takto sa dá vnímať pôstne obdobia. Ale je zmyslom pôstu, aby človek za každú cenu prestal jesť a potom sa ešte dva dni z toho spamätával? Myslím si, že biblicky pochopený pôst má iný dôraz. Ak sa dotýka jedla, tak len preto, aby sme čas strávený pri jeho príprave a následnom pocite únavy po výdatnom jedle strávili radšej jednoduchým a nenáročným jedlom a ušetrený čas venovali čítaniu Písma, rozjímaniu a modlitbám. V pôstnom čase sa sústreďujeme pri čítaní Písma na texty súvisiace s Kristovou cestou do Jeruzalema, Jeho utrpením a smrťou na kríži. Ak spolu s Ním v duchu kráčame do Jeruzalema, bdieme s Ním na modlitbe v Getsemanskej záhrade a vystupujeme s Ním na Golgotu, potom prežívame s Ním jeho bolesť a smútok, ale aj radosť zo spasenia vybojovaného na kríži.

Dnes je už aj v cirkvi málo takých verných Kristových nasledovníkov, ktorý by dar času v pôstnom období takto intenzívne a zvrúcnene prežívali. Spomínam si na prípady pri zastupovaní najmä na dedinských cirkevných zboroch, keď pri prisluhovaní svätej Večere Pánovej niektorým komunikantom tiekli po

Zborový list popradských evanjelikov. Pre vnútornú potrebu Evanjelického augsburského vyznania cirkevného zboru v Poprade, Námestie sv. Egídia 8/17, tel. farský úrad: 789 587 2. Zodpovedný redaktor: Dr. Libor Bednár - zborový farár, e-mail: ecavpp@stonline.sk, jazyková úprava: Zuzana Valeková, spolupráca: Ing. Zuzana Hybenová a Stanislav Račko. Grafická úprava: Samuel Bednár. Vydávanie zborového listu môžete podporiť milodarom. Ďakujeme.

tvári slzy dojatia z veľkosti Kristovej lásky k nám, z vďačnosti za odpustenie hriechov z milosti a za dar spásy. Bol to pre nich premodlený a s Kristom prežitý a prežívaný čas, ktorý priniesol svoje požehnanie.

Veľmi by som si želal, aby sa aj nám v tomto pôstnom období podarilo strieť zo seba starosti všedných dní, odraziť svoj čln života z plytčiny na hlbinu a prežívať nepochopiteľnú veľkosť Božej lásky, ktorá sa nezištne obetovala za nás.

Dr. Libor Bednár, zborový farár

KEĎ IDE O POMOC BLÍŽNEMU

Anna Gumuláková, st.

„Aké sú milé Tvoje príbytky, ó Hospodine mocností! Duša mi túži, priam prahne po sieňach Hospodinových; srdce a telo mi plesá v ústrety Bohu živému.“ (Ž 84:2)

Bolo to ešte v minulom roku, keď sa presbyterstvo nášho CZ rozhodlo, že po Novom roku 2009 pozvú hostí. A tak v Tretiu nedeľu po Zjavení prišli do nášho chrámu hostia. Hostia veľmi výnimoční. Výnimoční tým, že sú to ľudia „bez domova“. Žijú vo Veľkom Slavkove, v domove na pol ceste, ktorý vedie riaditeľ Stanko Gurka. Zborový brat farár Libor Bednár hneď na úvod oboznámil prítomných s programom služieb Božích a privítal hostí.

Až po kázeň mali služby Božie tradičný priebeh, ale potom boli iné. Na kazateľni stál Vladko Maťaš, ktorý taktiež pracuje vo Veľkom Slavkove napriek tomu, že ordinovaný kňaz. Kázeň na text z proroka Izaiáša 58:6-12 oslovila mnohých a po nej pred oltár prišli asi 16 mladí chlapci spolu so Stankom Gurkom. Spievali pie-

seň „Túžim priniesť na oltár“ na oslavu Pána Ježiša. Keď sme počuli týchto chlapcov spevom chváliť Pána, mali sme v srdciach veľkú radosť. V tej chvíli sa každé srdce radovalo tak, že ani jedno oko nezostalo bez slz... Po speve nám Peťo vyrozprával svedectvo o tom, ako vyrastal v detskom domove, ako sa dostal k Stankovi Gurkovi, a ako jeho život pokračuje. Pre Peťu je najväčšie potešenie, že u Stan-ka uveril v Boha a žije s Bohom. Potom sa ešte prihovoriť Stanko Gurka. Nechcel veľa hovoriť, povedal len dve slová, prečo robí túto prácu ako službu „POMOC BLÍŽNEMU“. Poinformoval však aj o práci a živote v domove na pol ceste, ako sa im darí, čo potrebujú a ako to všetko s 25 chlapcami zvládajú. Za silu v náročnej službe ďakoval nášmu milujúcemu Pánu Bohu. Práca s takýmito chlapcami je určite ťažká, nehovoriac o čase a financiách. Preto aj ofera z tejto nedele bola venovaná ako milodar na túto potrebnú službu blížnym. „A Boh má moc vo všetkom rozhojniť pri vás svoju milosť, aby ste vo všetkom mali vždy do-

statok všetkého (pre seba), aj nadbytok pre každý skutok“ – to sú slová apoštola Pavla (2K 9,8) a pravdivými sa ukázali aj v tomto prípade, keď sa vyzbieralo 552 €. To všetko však aj tak nestačí! Okrem financií potrebujú chlapi najviac lásku, ktorej sa im nedostalo od blízkych. Vďaka Bohu, že ju teraz dostávajú v domove na pol

cesty od všetkých tých, ktorí sa o nich starajú!

Keď sme na konci služieb Božích ďakovali Pánu Bohu za ten požehnaný čas, ktorý sme prežili v chráme s našimi hosťami, bola to radosť – radosť z toho, že sme spoločne s nimi mohli oslavovať nášho Pána.

POĎAKOVANIE

Mgr. Vladimír Matáš

Stredisko Evanjelickej diakonie – útulok „Domov na pol ceste vo Veľkom Slavkove“ vyslovuje poďakovanie Cirkevnému zboru ECAV v Poprade za príležitosť informovať členov cirkevného zboru o sociálno-diakonickej činnosti v našom zariadení. Na základe pozvania CZ Poprad sme sa totiž

25. januára 2009 spolu s našimi chlapcami, s ktorými v domove na pol ceste pracujeme, zúčastnili služieb Božích v Poprade, kde sme okrem krátkej prezentácie našej služby a svedectva jedného z chlapcov, zažili aj milé spoločenstvo a láskavé prijatie. Ďakujeme i za finančný príspevok vo výške 552 €, ktorým členovia CZ Poprad podporili naše stredisko.

NIKTO Z NÁS NIE JE OSTROV SÁM PRE SEBA

Zuzana Valeková

Nadväzujúc na predchádzajúci článok „Keď ide o pomoc bližnému“ i na poďakovanie brata farára V. Matáša z Veľkého Slavkova, chcem váženým čitateľom pripomenúť, že opäť je tu čas, keď sami môžeme rozhodnúť, kam pôjdu alebo kde skončia dve percentá z dane nášho celoročného zárobku. V tomto neľahkom rozhodovaní sa prejavia priority každého z nás a my, evanjelickí kresťania, by sme mohli –

a mali – podporiť aj týmto spôsobom našu cirkev.

Evanjelická diakonia ECAV na Slovensku má sieť vlastných stredísk, zameraných na seniorov (domovy dôchodcov a penzióny), deti (det-ské opatrovateľské centrum), ale aj na prácu s mladými bezdomovcami – tá sa realizuje práve v útulku „Dom na pol ceste“ vo Veľkom Slavkove. Obyvatelia tohto strediska v našich srdciach zanechali silný dojem pri svojom nedávnom predstavení sa v na-

šom kostole, a ak práve pod vplyvom tohto dojmu by ste chceli týmto mladým ľuďom pomôcť aj poukázaním dvoch percent z dane z príjmov, tak

uvádzame údaje, ktoré je potrebné uviesť do príslušných tlačív (tlačivá budú do konca apríla k dispozícii pri východe z kostola).

Účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti (právna forma)
Stredisko Evanjelickej DIAKONIE „útulok Dom na pol ceste“
Tatranská 71, 059 91 Veľký Slavkov
IČO: 37945122, Č. účtu: 4001993196/7500

PRÍBEH VIERY

Prevzaté zo štvrťročníka MoSt ECAV

Tento príbeh bol napísaný lekárom, ktorý pracoval v Strednej Afrike:

V tú noc som pracoval dlho, aby som pomohol jednej matke na pôrodnej sále. Ale napriek všetkému, čo sme mohli urobiť, zomrela, zanechajúc nám chudučké predčasne narodené dieťaťko a plačúcu dvojročnú dcérku.

Bolo veľmi ťažké udržať to bábätko nažive, keďže sme nemali inkubátor (nemali sme elektrinu). Nemali sme ani špeciálne príslušenstvo na kŕmenie. I keď sme bývali na rovníku, noci boli často mrazivé, so zradným prievanom. Jedna študentka, ktorá sa učila za pôrodnú asistentku, išla po škatuľu, ktorá slúžila pre takéto deti, aj po bavlnenú látku, do ktorej sme chceli bábätko zabaliť. Iné dievča šlo zapáliť oheň a naplniť termofofor gumenu fľašku na horúcu vodu). Prišlo nám však s veľkým sklamaním oznámiť, že pri plnení sa termofofor roztopil (v tropickom podnebí sa guma topí ľahšie). „A

to bola náš posledný termofofor!“ skonštatovala. Na západe sa plače nad rozliatym mliekom, v Strednej Afrike nad roztopeným termofoforom. Termofofory, žiaľ, na stromoch nerastú a nikde v pralese nie je obchod, kde by sa dali kúpiť. „V poriadku,“ odpovedal som, „vezmite bábätko a položte ho čo najbližšie a najbezpečnejšie k ohňu a spíte medzi bábätkom a dverami, aby ste ho uchránili pred prievanom. Vašou úlohou je udržať ho v teple.“

Nasledujúce poludnie som sa šiel, ako zvyčajne, modliť so sirotami. Dal som najmladším niekoľko návrhov na modlitbu, a povedal som im aj o tom maličkom chudučkom bábätku. Vysvetlil som im náš problém – to, ako sa ho snažíme udržať v teple. Spomenul som im fľašku na horúcu vodu a aj to, že bábätko môže ľahko podľahnúť nočným mrazom. Tiež som im povedal o jeho dvojročnej sestričke, ktorá plače, pretože jej umrela mamička. Počas modlitieb sa desaťročná dievča, Rút, pomodlilo stručne tak, ako sa zvyknú modlievať naše africké deti:

„Prosím, Pane“ modlilo sa, „pošli nám fľašku, lebo to nebude dobrý zajtrajšok, Pane, keď bábätko zomrie, tak prosím, pošli nám ju dnes poobede.“ Keď som začal vnútorne lapať po dychu, ešte pridalo: „A keď sa o to postaráš, mohol by si prosím poslať bábiku pre jeho malú sestričku? Aby vedelo, že ju naozaj ľúbiš.“

Aj teraz, ako aj často pri detských modlitbách, som bol úplne dojatý. Mohol som dodať iba úprimné „Amen“. Nemohol som uveriť, že niečo také by mohol Boh skutočne urobiť. Jasné, že som vedel, že Boh dokáže urobiť čokoľvek, veď to Biblia hovorí. Ale existujú aj určité hranice, nie? Jedinou cestou, ako by Boh mohol odpovedať na túto konkrétnu modlitbu, bolo, poslať mi balík z môjho domova. Práve vtedy som bol v Afrike už štyri roky a nikdy, ani raz, som nedostal balík z domova, teda z mojej domácej krajiny. Ináč, keby mi aj niekto balík poslal, kto by tam už len vložil termofoer na horúcu vodu? Veď som býval na rovníku!

Popoludní, keď som vyučoval v škole pre sestričky, doručili mi odkaz, že pred dverami môjho domu stojí auto. V čase, keď som prišiel domov, bolo auto už preč, ale na verande ležal obrovský, asi desaťkilový balík. Cítil som, ako mi slzy stekajú po tvári. Nedokázal som otvoriť balík sám, tak som poslal po siroty. Spoločne sme na špagáte opatrne rozuzľovali uzlík po uzlíku. Stiahli sme papier a dávali sme pozor, aby sme ho príliš neroztrhali. Vzrušenie pomaly dosahovalo vrchol. Niekoľko – tridsať alebo štyridsať –

párov očí bolo upretých na túto obrovskú kartónovú škatuľu. Navrchu boli farebné pletené

svetříky. Oči im zažiarili, keď som im ich vytiahol. Potom tam boli oví nadlá pre pacientov chorých na lepru. Deti už začali pôsobiť troška znudene. Potom prišla na rad škatuľa plná rozličných sušených hrozienok, z ktorých sa dala na víkend urobiť várka sladkých šišíek. Keď som tam znova vložil ruku, zacítil som... Je to vôbec možné...? Zalapal som po dychu a vytiahol to von – áno: úplne nový gumový termofoer. Plakal som. Neprosil som Boha, aby ju poslal; vlastne som vôbec neveril, že by to mohol urobiť. Rút stála v prednom rade v tom húfe detí. Pribehla dopredu a vykrikla: „Ak nám Boh poslal fľašku, musel nám poslať aj bábiku!“ Prehrabujúc sa na dne škatule vytiahla malú, krásne oblečenú bábiku. Očká jej žiarili! Nikdy nepochybovala! Pozrela sa na mňa a spýtala sa: „Môžem ísť s tebou a dať túto bábiku tomu dievčatku? Aby vedelo, že Ježiš ju skutočne ľúbi!“

Tento balík bol na ceste celých päť mesiacov. Naplnila ho moja bývalá nedeľná škola, ktorej vedúci počul a poslúchol Božie volanie, aby poslal aj termofoer na horúcu vodu, dokonca až na rovník. A jedno z dievčat vložilo bábiku pre africké dieťa – o päť mesiacov skôr ako bola vyslovená modlitba desaťročnej veriacej, aby ju priniesli „v toto popoludnie“!

„Skôr, ako budú volať, ja sa im ozvem, ešte budú hovoriť, už ich vypočujem“ (Izaiáš 65:24).

Anna Barillová, ml.

Už vám niekto povedal – nestaraj sa o to či do toho? Tieto slová väčšinou neznejú príjemne a ani nie sú myslené ako príjemné. Znamenajú, že sa o niečo nemáme zaujímať, angažovať sa alebo niečo k nejakej téme hovoriť. Znamená to, že človek, ktorý tieto slová vyslovil, chce svoj problém, svoju vec, riešiť bez našej účasti. Otázka je, prečo sme sa do toho vlastne chceli starať. Možno nás to zaujímalo, možno sme mali pocit, že vieme poradiť, možno sme mu chceli pomôcť. Ale on si to neželá.

Aj Biblia varuje pred tým, aby sme riešili veci, ktoré sa nás netýkajú. Vystriha nás pred zbytočným staraním sa. Hovoril o tom aj Ježiš vo svojej kázni na vrchu (Mat 6:25-34, Roháčkov preklad): „*Preto vám hovorím: **Nestarajte sa** o svoj život, že čo budete jesť alebo čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa odejete. Či nie je život viac ako pokrm a telo ako odev? Pozrite na nebeské vtáctvo, že nesejú ani nežnú ani nezhrmažďujú do stodôl, a váš nebeský Otec ich živí! A či ich vy o veľa neprevyšujete? A kto z vás starajúc sa môže pridať k veľkosti svojej postavy jeden lakeť? A o odev **prečože sa staráte?** Povážte poľné lalie, ako rastú: *nepracujú ani nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol tak odiaty ako jedna z nich. Ak teda poľnú trávu, ktorá je dnes a zajtra môže byť hodená do pece, Boh tak odieva, či azda vás nie o veľa viacej? Lu-**

*dia malej viery! **Nestarajte sa** teda a nehovorte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa zaodejeme? Lebo to všetko hľadajú pohanía, a veď váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete. Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané. Teda **nestarajte sa** o zajtraší deň, lebo zajtraší deň sa bude starať o svoje veci. Dost má deň na svojom trápení.“*

V tomto texte niekoľkokrát zazneli slová: nestarajte sa. Žeby sme sa, ako kresťania, angažovali do niečoho, kde nie je naša pomoc vítaná? Ježiš nám hovorí: nestarajte sa. Nestarajte sa o to, čo budete jesť, čo budete piť, čím sa zaodejete, o svoje základné potreby sa nemusíte starať. Prečo? Pretože Boh si zabezpečenie týchto potrieb berie na svoju starosť. On sa stará o vtáky, rastliny, celú Zem a nakoniec aj o nás, ale my to nevidíme a myslíme si, že sme odkázaní sami na seba. O naše každodenné potreby sa osobne stará Boh! Nemáme sa o ne starať my, ale máme o ne s dôverou prosiť. Boh vie, čo všetko pre život potrebujeme, veď On sám nás tak stvoril. Neveríme Bohu, že sa postará o to, čo slúbil?

Ježiš hovorí kto sa zbytočne stará o tieto veci: „*Lebo to všetko hľadajú pohanía.*“ Ľudia, ktorí nepoznajú Boha, takto mívajú svoj čas a energiu. Neveria tomu, že Boh chce tieto ich potreby naplniť, preto sa za tým musia naháňať sami. Nemajú žiadnu istotu, že ich práca prinesie výsledky. Nemajú sa na koho spoľahnúť. Aj my, kres-

ťania, môžeme byť v pokušení napodobňovať ľudí, čo žijú okolo nás. Ale Boh nám hovorí, vy to nerobte, ako to robia oni, vy toto prenechajte na mňa.

Ak nás Boh odbremenil od niektorých starostí, je to preto, aby sme svoj čas a energiu mohli využiť na niečo iné, na niečo, čo za nás On neurobí, pretože to dal za úlohu nám. Čo máme teda robiť? Prísľub Božej starostlivosti o nás nie je dôvod na ničnerobenie. Boh vie o našich potrebách aj ich chce naplňať, ale nás z toho až tak úplne nevynecháva. Božia požiadavka pracovať platí aj dnes. Boh sľubuje našu usilovnú prácu požehnať, takže si môžeme byť istí, že sa dočkáme výsledkov, že z našej práce budeme mať na chlieb a na odev.

Ale Ježiš vo svojej reči na vrchu nám dáva ďalšiu úlohu: „*Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané.*“ Práca je teda síce nevyhnutná, je to príkaz od Boha, ale nie je prvoradá. Naša prvoradá úloha je hľadať kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť. Čo to vlastne máme hľadať? Čo je to kráľovstvo Božie? V liste Rímskym 14, 17 sa píše: „*Lebo kráľovstvo Božie nie je pokrm a nápoj...*“ Pavol zdôrazňuje myšlienku, že starostlivosť o jedenie a pitie nemá nič spoločné s hľadaním Božieho kráľovstva. Avšak Pavol pokračuje ďalej: „*...ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu.*“ To je teda Kráľovstvo Božie. Kto venuje námahu hľadaniu Božieho kráľovstva, nachádza spravodlivosť, pokoj a radosť. O hľadaní ako o úlohe pre človeka je veľa veršov v Starom i Novom zákone:

1 Kronická 16:11 **Hľadajte Hospodina a jeho silu; vyhľadávajte jeho tvár ustavične!**

Ámos 5:4 **Lebo takto hovorí Hospodin domu Izraelovmu: Hľadajte ma a žite!**

Izaiáš 34:16 **Hľadajte v knihe Hospodinovej a čítajte!**

Izaiáš 55:6 **Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko!**

Žalm 34:11 **Mladí lvi biedia a hladujú; ale tí, ktorí hľadajú Hospodina, nebudú mať nedostatku ničoho dobrého.**

Hľadanie Boha, Jeho kráľovstva a spravodlivosti nie je jednoduchá záležitosť. Vyžaduje si to nájsť si čas na čítanie Biblie, na modlitbu, na rozmyšľanie. Sme takí zaneprázdnení prácou a starosťami, že nám už nezostáva priestor na stíšenie sa. Ježiš vedel, že spoznávať svojho Otca môže len cez štúdium písma a vrúcne modlitby, a preto si vo svojom zaneprázdnenom rozvrhu často našiel čas na chvíle s Bohom. Pán Ježiš nás volá, aby sme nasledovali Jeho príklad.

Nestarajme sa teda o to, o čo sa stará Boh a poďme Ho hľadať. Netrápme sa, čo budeme jesť a piť a čo si obliekať, aby nás táto starosť nepohltila. Keď sa stane poznávanie Pána Boha najdôležitejšou prioritou v našich životoch, budeme sa môcť tešiť z požehnaní, ktoré náležia Božím deťom. Len vtedy nájdeme v srdciach pokoj a radosť, naša viera bude rásť a budeme pre nášho Pána použiteľní.

HORÚCI POZDRAV Z AUSTRÁLIE

Poskytla Soňa Slahová

Ubehli už dva roky, čo sme sa vo februári 2007 vrátili z Austrálie, z Lavertonu, kde je slovenský evanjelický cirkevný zbor Slovákov prisťahovaných tam zo srbskej Vojvodiny. Čas uteká, ale kontakty sú stále rovnako vrúcne – dôkazom je táto oneskorená odpoveď na želanie pri príležitosti nedávnych vianočných sviatkov poslané bratovi dozorcovi Jánovi Sklenárovi, o ktorú sa rada podelím s čitateľmi nášho zborového listu. (Aby sa zachovala autenticita prejavu autora a ľubozvučnosť slovenčiny našich rodných bratov v Austrálii, redakcia urobila len nevyhnutné úpravy textu.)

Milá rodinka Slahová,

v prvom rade prijmite srdečné a veľmi pozdravy z horúcej Austrálie. Prosím si odpustenie, že som vám skorej neodhovril na váš email.

Pred týždňom sme oslavovali 30. výročie posviacky nášho chrámu Božieho a idúci máme náš ročný cirkevný konvent. Tak som mal trocha veľa práce. Písať poďakovné dopisy zvláštnym hosťom z Austrálie, ktorí nás navštívili na 30. výročie slávnosti, ako i posilať všetky ročné referáty domov našim členom. My máme takú prax, že celoročné referáty sú zaslané všetkým skorej konventu, nak majú príležitosť si prečítať a porozmýšľať o veciach, ktoré sme mali v roku 2008.

V Austrálii ako vidíte na TV teraz máme zvláštne horúce leto, a s tým

sme dostali aj veľké požiare. Tieto požiare sú všade okolo Melbourne a na vonka Victoria, čo my voláme „bush“, ale od 50 do 100 km Melbourne, lenže vietor ich veľmi chytro rozšíriv a s tou horúčavou ťažko bolo to zastaviť. Možno ste videli alebo počuli, že 1 800 domov a doteraz 189 ľudí zme stratili. Ďakovať Pánu Bohu, že nikto z našich Slovákov nežije v tých krajoch. Dnes ešte máme 3 500 ľudí, ktorí pracujú, aby sa požiar zastavil a kontroloval. Mali sme 3-4 dni čo trocha zachladilo ale dnes zas je ponad 30 °C. Všetky naše modlitby sú s tým čo pracujú, aby sa to zastavilo, rodinami ktoré stratili svojich blízkych, všetkých tých, ktorí stratili svoje domčeky a tých, čo pracujú a starajú sa, aby rodinky mali kde a ako žiť v tomto ťažkom čase. Vo Victorii máme požiar a v Queenslande veľké dažde – ich tam zas vytopila voda, tak tento rok je nie bárs najlepší pre nás tu v Austrálii.

Ja tiež som člen „Rotary Clubu“, tak zbierame pomoc, aby sme pomohli ľuďom v týchto ťažkých situáciách. Všetky cirkvi ako i náš zbor robia zbierke pre pomoc týmto rodinám.

Zhováral som sa s bratom Merníkom (Pozn. redakcie: Slahovci boli ubytovaní v rodine Merníkovcov.) a oddal som im vaše pozdravy, oni vravia, že oni ich farmu predali (Pozn. redakcie: mali ju v oblasti zasiahnutej požiarom.), tak viac nemajú. Ich priatelia sa ešte tam, ale požiar ich nezachytil, tak sú všetci dobre, a kázali vás veľmi pozdraviť.

Veľmi ste ma potešili, keď ste písali, že ste mali peknú zimu, ako z rozprávky – ak máte času a že snach ešte padá, tak vás prosím, vyndite vonka večer pri uličných svetlách a dívajte sa pre mňa, iba 15 sekundov, ako snach padá pri svetle dolu, to mi boli najmilšie časy v zime, ako 12-ročný, večer sa prechádzať a hľadiť hore na snach ako pekne tancuje a padá dolu. Srdečne som vám napredok vďačný. (*Pozn. redakcie: zážitky so snehom má autor listu zo svojho rodiska z Vojvodiny.*)

Počul som, že asi 35 z tých, čo ste nás navštívili v Austrálii, pôjdete do Vojvodine, myslím že do Petrovca, dávajte dobrý pozor, lebo aj tam nájdete Janka Sklenára, len nie tohto z Austrálii, ale môjho bratanca. Oni bývajú v Hložanoch, to je susedná dedinka, tak keď jesto niečo vzácne, oni chodia jedni k druhým a sa všetci pozna-

jú. Možno sa stretnete aj s týma Sklenarovci. Druhý bratanec je Pavel Sklenár on je farár a či senior v Kovačici, lenže oni sú starší ako ja a nie sú taký pekný. Nadam sa a prajem vám veľmi krásny pobyt tam vo Vojvodine.

V našom zbore tu v Austrálii, všetci, ktorí ste nás navštívili, máte vrúce miesto v našich srdciach a vás stále spomíname. Prosím vás, pozdravte všetkých našich milých hostí, keď budete spolu, taktiež vašich členov v zbore, ako i vášho pána farára, a ako vždy, každého Slováka, ktorý sa vás niečo spýta o nás Slovákoch, žijúcich tu na východe v Austrálii.

Vám prajem vrúcu lásku, zdravia a Božieho požehnania každého dňa do budúcnosti a očakávam deň, keď nás zas navštívite tu v Austrálii.

Váš brat a priateľ Janko Sklenár.

ZMIERŇOVAŤ NÚDZU BLÍŽNYCH

Z nemeckého „Blížšie k Tebe“ preložila Mgr. Anna Chábová

Tento verš sa nevzťahuje len na bohatých, aby svoj nadbytok dali tým, ktorí sú v núdzi. Nie, Hospodin sa prihovára všetkým aj tým, ktorí majú na svoje živobytie a k tým patrí väčšina z nás.

Ako prvé sme napomínaní otvoriť oči pre potreby našich najbližších. Len vtedy uvidíme, že náš brat trpí nedostatkom. Avšak tu nejde len o peniaze, ale najmä o naše srdce. Možno totiž dať peniaze bez srdca a lásky – takýto dar je však pred Bohom bez-

cenný. Hospodin nám dal ten najväčší dar svojho Syna. Dal nám ho z najväčšej lásky svojho srdca. Boh vedel v akej neskonalej hriechnosti sa nachádzame. Vedel, aký neskonale biedny bol náš stav, z ktorého sme sa sami nedokázali dostať. Preto nám Boh dal svojho jediného Syna, ktorý nás svojou smrťou na kríži vykúpil.

Ako vykúpení a patriaci Bohu, máme mať naše srdcia plné Božej lásky. Tá nám ukáže ako zmierniť nedostatok a núdzu v srdciach našich bratov a sestier. Ak otvoríme naše srdcia Božej láske, ona začne konať a tak nájde pevné miesto v našich srdciach.

Ing. Alžbeta Timčáková

V tomto roku 17.3. a 26.4. 2009 by sa moji rodičia dožili 100 rokov. Ubehlo už 32 rokov čo umrela mamička a 17 rokov od oteckovej smrti, ale stále mi chybujú. Veľakrát by som sa ich chcela to či ono opýtať, ale už mi nemôžu odpovedať. Pri tejto príležitosti a aj preto, že mojich rodičov si ešte mnohí starší bratia a sestry pamätajú, by som sa chcela podeliť o niekoľko zážitkov zo života s nimi.

Narodila som sa v Prešove na Svätoplukovej ulici č.11 ako tretia zo štyroch dcér evanjelického farára Alexandra Kowarika a jeho manželky Alžbety rodenej Vargovej. Keď 20. decembra 1944 bombardovali Prešov, mala som dva roky. Jedna bomba zasiahla našu detskú izbu a keby nás otecko nebol varoval, že máme utekať do úkrytu, tak by sme tam všetci zahynuli. Boli to strašné chvíle. Hoci si to ja nemôžem pamätať, rodičia mi o tom rozprávali a hovorili tiež, že som z toho bola v šoku a neustále som opakovala vetu: „Idú a prídu a bombardujú a bum, bum.“ Ešte aj dnes pri silnom hluku dostávam triašku. Bola vojna a často sme nemali čo do úst vložiť. Rodičia sa s nami modlili a prosili sme Pána Boha o zľutovanie a zrazu sa objavila dobrá duša s košíkom jedla. Rodičia sa nikdy nedozvedeli, kto to bol. Otecko vždy vravel, bol to Pán Boh. Áno, v každej dobe ,vždy a všade je Pán Boh prítomný, všetko zlé si treba vykladať na dobré, odpúšťať a ne-

žiť len pre seba – aj toto mi vštepovali rodičia a nám, deťom, boli v tom veľkým príkladom.

Po nútenom odchode z Prešova sme sa presťahovali do Veľkého Krtíša a tu sme sa priučili poľnohospodárstvu. Po vojne mohli aj farári vyučovať, a tak otec ako vzdelanec začal učiť na tamojšej poľnohospodárskej škole. Nakúpil si príslušnú literatúru, aby, ako mestský chlapec, mohol začať obrábať pôdu a gazdovať. Iste, gazdovia by mu boli dali potrebné hnojivo a poskytl aj pomoc, ale on o to nikoho nežiadal. Dočítal sa, aké umelé hnojivo potrebuje kukurica a toto hnojivo v predpísanom pomere použil. V tom čase to ešte nebolo také bežné, preto sa gazdovia čudovali čím posýpa pôdu okolo kukurice a smiali sa. Ale keď videli dobrú úrodu, tak si vypýtali „recept“. Aj kultúrny život vo Veľkom Krtíši prekvital. Otecko viedol divadelný krúžok – bol dobrý režisér a mamička maskérka. Chodili s divadlom aj na súťaže.

Rodičia mali starosť o naše ďalšie vzdelanie, tak sme sa presťahovali do Kežmarku. Otecko chcel ísť do svojho rodného mesta Bratislavy a hoci si ho cirkevníci žiadali, štátny súhlas mu nebol pridelený. Veľa krát hovoril, že je to Božie riadenie: „Tatry sú liek na moju sennú nádchu a Bratislava by mi nepomohla.“ Do Kežmarku sme prišli keď som mala 12 rokov. Ako slečna som začala viac vnímať všetko okolo seba a našej rodiny. Prežili sme tam veľa pekného, ale aj zlého. Ako pravé

Božie deti sme sa snažili nemyslieť na zlé, ale odpúšťať.

Aby sme mohli vyžiť, otecko katalogizoval lyceálnu knižnicu. Spolu s mojím manželom sme mu v tom všemožne pomáhali. Knihy bolo potrebné očistiť, označiť a znovu uložiť. Viac ako 150 tisíc zväzkov prešlo jeho rukami. Pamätám si, ako som s úctou hľadela na nejednu vzácnu knihu. Neskôr už túto prácu nesmel vykonávať. Štátne vrchnosti veľmi chceli lyceálnu knižnicu premiestniť do Martina, ale otec to nepripustil, bojoval o ňu zo všetkých síl. Tak sa v Kežmarskom evanjelickom lýceu zachovala najväčšia historická školská knižnica v strednej Európe.

Podobne veľký boj bojoval aj o kežmarský artikulárny drevený kostol, ktorý je v súčasnosti zapísaný do zoznamu historického dedičstva UNESCO. V tom čase kostol prevzalo múzeum, ale peniaze na opravy neboli. Raz, pri návšteve priateľa z Rakúska, našli kostol v žalostnom stave. Kazateľnica bola celá ako jeden kvapeľ. Šindľová krytina bola schátraná a hrozilo úplné zničenie kostola. Okamžite išiel do Bratislavy so správou, ktorú sme spoločne napísali. Som rada, že ako stavebná inžinierka som mu mohla pomôcť radami. Tam na prí-

slušných úradoch hľadal pomoc, žiadal urýchlenu nápravu a samozrejme aj finančné prostriedky. Veľmi mu pomohol Ing. arch. Gojdič, synovec pána biskupa Gojdiča, s ktorým bol otec v priateľskom vzťahu, a tak sa ľady pohli. Všetci pomáhali milodarmi, veľa prispeli aj rakúski a nemeckí bratia a sestry vo viere. Škoda, že otec sa tej opravy už nedožil, lebo zomrel 30.10.1992. Na ockovom pohrebe sa namiesto kvetinových darov získalo na opravu dreveného kostola viac ako 30 000 Sk.

Na sklonku života bol ocenený vládou Spolkovej republiky Nemecko, ktorá mu udelila Záslužný kríž I. triedy za zásluhy pri udržaní nemeckého kultúrneho dedičstva, ako aj za záchranu židovských bratov a sestier počas 2. svetovej vojny, ktorých zachraňoval spolu s mamičkou. Bolo by ešte veľa o čom písať. Vďaka Pánu Bohu, že to, čo sme prežili a dostali od milujúcich rodičov, môžeme ďalej odovzdávať našim deťom, vnukovi a vnučkám. Cítim to tak, že nikdy nebudeme môcť dostatočne poďakovať Bohu za milosť, ktorú sme od Neho dostali cez svojich rodičov...

S láskou cirkevnému zboru Alžbeta Timčáková, rodená Kowariková.

Kázeň farára Alexandra Kowarika na nedeľu Cantate dňa 23. apríla 1989 v Poprade

„*Spievajte Hospodinovi novú pieseň! Lebo vykonal divné veci. praviaca Jeho pomohla Mu i jeho sväté rameno. Hospodin svoju spásu oznámil, zjavil svoju spravodlivosť očiám národov. Rozpomenul sa na svoju milosť, na vernosť k domu Izraela; všetky končiny zeme videli spásu nášho Boha. Zvučne plesaj Hospodinovi, celá zem! Prepuknite v jasot, plesajte a hrajte!... Nech hučí more, i to, čo ho naplňa, svet i tí ktorí na ňom bývajú! Rukami tľieskajte, rieky, vrchy plesajte vspolok pred Hospodinom, lebo prichádza súdiť zem. Svet bude súdiť v spravodlivosti, národy v úprimnosti.*“ Žalm 98:1-4,7-9.

Naši rodičia nás dali pokrstiť aj konfirmovať. Väčšina z nás stála pred oltárom, aby si vyprosila požehnanie nebeského Otca na spoločnú manželskú púť. Sme kresťania, evanjelickí kresťania! Tešíme sa z toho, že patríme do evanjelickej cirkvi? Máme zo svojej viery radosť? Panuje v našom srdci jas, pocit istoty, že nie sme ponechaní na seba, ale máme nad sebou milujúceho Otca v nebesiach, ako o tom svedčí aj básnik Fridrich Schiller vo svojej óde na radosť: „Bratia... nad stánkom hviezd musí láskavý Otec bývať“? Len taký postoj k životu je postoj pravého kresťana. Veriaci človek v žiadnej, ani v najťažšej situácii, nestráca nádej, celý jeho vnútor-

ný život je vybudovaný na pevnom základe a jeho dušu ovláda radostná istota ochraňujúcej Božej prítomnosti. Toto nás priamo núti, aby sme oslavovali a vebili Boha. K tomu nás vyzýva dnešná nedeľa. Cantate! Spievajte! Spievajte Hospodinovi novú pieseň! Pieseň dôvery, vďaky a chvály.

Celé poveľkonočné obdobie, až po jeho dovŕšenie Nanebovstúpením Pána Ježiša Krista, sa volá doba radosti. Dnešná nedeľa nás nabáda, aby sme tento náš jasot vyjadrili a stvárnili v precítenom nábožnom speve. Prečo zdôrazňuje Písmo, že to má byť nová pieseň? To znamená toľko, že každú pieseň, ktorú spievame, máme úplne precítiť. V duši ju prijať ako takú. Čím väčšia bude dôvera k Bohu, tým intenzívnejšia bude aj tvorba nábožných piesní. Zborový spev nie je nijaký rámeček k zvesti Božieho slova, ale pevná a nepostrádateľná časť služieb Božích. Nábožný spev je spievaná modlitba a preto vyžaduje vysokú sústredenosť a hlboké duševné vnímanie. Preto bude aj pred mnohými stáročiami napísaná pieseň v našom srdci nová. Ale je samozrejmé, že z veriacej duše sa zrodí v každej dobe pieseň na oslavu Boha. Vedomie, že Boh od pokolenia na pokolenie je s nami, že aj v pradávnej minulosti vykonal divné veci, utužuje našu dôveru, že Hospodin svoju spásu a spravodlivosť oznámil a vyjaval aj pred očami národov.

Hlas úprimne volajúceho o pomoc Boh nikdy neodmietne. Žalmista nás uisťuje: „*Rozpomenul sa na svo-*

ju milosť a vernosť a končiny zeme videli spásu nášho Boha.“ Sú to tvrdenia, ktoré sa v úplnosti a dokonalosti zjavia až vtedy, keď Vládcu sveta uvidíme v Jeho sláve. Božia pomoc a milosť je aj tu na zemi reálna. Určite každý z vás pocítil zásah Božej pravice a Jeho svätého ramena. Som presvedčený o tom, že všetci máme príčinu, aby sme vyhovelí výzve žalmistu: „*Zvučne plesaj Hospodinovi, celá zem! Prepuknite v jasot, plesajte a hrajte!*“ Božie meno nemáme len vzývať a ctiť, ale aj chváliť a velebiť. A na to sa často zabúda. V nábožnom speve máme vyjadriť svoju vďačnosť. Žalmy často poukazujú na Božiu stvoriteľskú činnosť. Chvália Boha, ako dokonale stvoril svet. Obzvlášť by som vám odporúčal prečítať si prekrásny 104. žalm. Nie je náhoda, keď práve od tohto žalmu sa vyskytuje častejšie slovo Haleluja – velebte Hospodina. S týmto slovom sa znovu stretáme v poslednej knihe Biblie, v eschatologickom Zjavení Jána.

Skutočnosť, že dnes ide o záchranu človeka a celého ťažko ohrozeného stvorenstva pred atómovou katastrofou a pred znečistením ovzdušia, pôdy i vody, dáva našej viere v stvoriteľskú činnosť Božiu zvláštny dôraz a mimoriadny význam. S Božím stvoriteľským dielom súvisí aj Jeho vševýročnosť a všadeprítomnosť, o čom výrazne a dojímavovo hovorí 139. žalm. V ňom čítame pre dnešné časy dôležité výpovede: „*Ďakujem Ti, že si ma predivne utvoril...*“ Sú to vzácne slová, hodné na to, aby sme o nich rozmýšľali. Tomuto čudnému stvoreniu me-

nom človek, dal Boh celú našu planétu, aby tu šťastne žil. Podľa Biblie po stvorení Boh sám zistil, že všetko, čo urobil, bolo veľmi dobré. Avšak hriechy človek toto dielo pokazil, a preto, ako Pavol hovorí: „*stvorenstvo s duchovnou túžbou očakáva zjavenie synov Božích*“ (Rim 8:19). V Kristovi Ježišovi existuje nové stvorenie, nový človek. My sme na to povolání a určenie, aby sme ako deti Božie boli vedení Duchom Božím vo všetkých svojich myšlienkach, slovách a skutkoch. Túto svoju úlohu musíme brať vážne, máme sa na ňu náležite pripraviť, svedomite ju plniť a neprestajne mať pred sebou. Len vtedy sa bude môcť do nášho jasotu a do našich piesní chvály a vďaky zapojiť aj celá príroda, na čo ju vyzýva žalmista: „*Nech hučí more i to, čo ho napĺňa.... Rukami tleskajte, rieky, vrchy plesajte v spoločok pred Hospodinom ...*“ Príčina tejto prekvapujúcej radosti má byť, podľa žalmistu, tá okolnosť, že Hospodin prichádza súdiť zem v spravodlivosti a v úprimnosti. Sme postavení na rázcestie ako za čias Mojžišových, keď Boh hovoril svojmu ľudu: „*Predložil som ti život i smrť...vyvol' si teda život, aby si zostal nažive ty i tvoje potomstvo.*“ Len zjavením synov Božích sa zachráni stvorenie a len takto môže byť Boží súd spásonosný a radostný. Brat môj, sestra moja, pričíňme sa o to! Amen.

Katarína Slučiaková

V posledných rokoch badať, že informovanosť o našej evanjelickej cirkvi sa vo verejno-spoločenskom živote citeľne zredukovala. Odôvodňujú to výsledkami z posledného sčítania ľudu, keď sa každý občan mohol slobodne prihlásiť k svojmu vierovyznaniu. A navyše, sem-tam dochádza aj k ojedinelým extrémom. Za taký považujem, ak sa na Veľký piatok od moderátora hlavného televízneho spravodajstva dozvieme, že „*dnes si katolícki veriaci pripomínajú pamiatku Ukrižovania Pána Ježiša Krista*“. Ako keby protestantské cirkvi už ani neexistovali.

Koncom minulého roka STV2 do svojej pravidelnej relácie Sféry dôverné, zaradila tému „Katolícka moderna“. Diskusii predchádzalo rozsiahle úryvkovité čítanie z básnickej tvorby Milana Rúfusa. Vzhľadom na diskusnú tému, do štúdia boli prizvaní výlučne katolícki duchovní a presvedčení katolíci z oblasti kultúry a SAV. Diskusii som nevenovala 100%-nú pozornosť, ale niektoré veci mi neušli. Dozvedeli sme sa, že „stredovekej cirkvi sa celkom nespravodlivo pripisuje prívlastok obdobie temna. Veď stredoveká cirkev žila v oveľa prísnejších pravidlách vierouky, ako je tomu teraz“. Boli spomenuté 3-4 mená, na ktorých katolícka moderna stojí a čoto o jej živote. Na záver herečka Eva Kristínová predniesla svoju najobľúbenejšiu báseň od Martina Rázu-

sa, ďalší dvaja vyzdvihovali literárne diela Svetozára Hurbana Vajanského a Milana Rúfusa. Podľa môjho úsudku nevyzdvihli tým prápor katolíckej moderny, ale prápor reformácie.

Vďaka Bohu, že aj v našom zbore horlivci a obetaví cirkevníci vyzdvihujú prápor reformácie: Dokazujú to tým, že sa niektorí aj dlhodobo zapájajú do rozličných prác v zbore a nenechávajú pritom nášho brata zborového farára osamoteného. S láskou, bez toho, aby na seba upozorňovali, prispievajú k zveľaďovaniu nášho zboru a dávajú ho do povedomia aj mimo neho. A my nie sme nevšímaví k ich práci, patrí im naša vďaka a majú našu úctu. Mnohých od tejto práce neodradila ani nepriazeň doby. A počínali si tak, ako naša spolusestra, ktorú všetci veľmi dobre poznáme, a ktorá v období ateistických previerok po pracoviskách vyznala: „Áno, ja som s náboženskou otázkou vysporiadaná. Ja v Pána Boha verím, a preto na služby Božie s deťmi pravidelne chodím. Chodíme aj na každý pohreb. Na iné činnosti cirkvi povolenie nedostala.“

Vďaka Bohu, že zachovával a ochraňoval nespočetné zástupy podobne si počínajúcich, a že loď, ktorá sa sotva držala nad vodou, preplávala. Loď mohla preplávať aj preto, že evanjelici boli vždy hlboko zrastení s druhou najvýznamnejšou knihou po Biblii. A bol to *Tranoscius*. Kancionál obsahujúci vyše tisíc precitovaných nábožných piesní pre každú príležitosť. Kancionál, v ktorom nachádzame prespie-

vanú Bibliu do najutešenejších nápevov podľa svetových hudobných skladateľov. Každý za seba vie, čo mu Transcius dával. A mohli sme z neho spievať aj v rodinách, lebo takmer všetky nápevy nám boli známe. Spomínam si na rok 1978, keď moja kolegyňa, katolíčka, vypýtala si odo mňa tento Transcius ako dar, lebo sa vydala do evanjelickej rodiny v Košeci. Nevadilo jej, že nápevy piesní nepozná, s manželom sa ich buď doučia, alebo si vytvoria vlastné. Ona poznala iba obsah Transcia.

Po odbočení mi teraz ostáva už iba precítiť a posunúť ďalej túžbu našej vyššie spomínanej spolusestry. Túžbu po omladení. Omladenie nielen v zborovom spevokole (i keď hlavne tam). Nech mladšej generácii pri rozhodovaní pomôžu aj slová revolučnej luteránskej piesne: *Vyzdvihnime bratia prápor reformácie, / nás nezdolá žiaden prápor, keď Boh s nami je / Nič to, že nás hŕstka malá, kupredu len, v diaľ, / keď do boja pravda stala, kto jej odolá?*“

HOSPODINOVÍ POŽIČIAVA, KTO SA ZMILÚVA NAD CHUDOBNÝM (PR 19:17)

Ing. Zuzana Hybenová

Čitateľov Evanjelického posla spod Tatier v čísle 5/2009 určite zaujal článok univerzitného profesora Ondreja Hronca pod názvom Kde leží naša bieda? Poukázal na mnohé skutočnosti nášho života, ktoré deformujú už aj tých najmenších. Citujem: „Počítačové hry, filmy pre deti chrlia vraždiace návody ako zabíjať. Duchovné programy absentujú najmä v televízii.“

Svetlou výnimkou v televízii bola relácia Pošta pre teba, odvysielaná v sobotu 8. februára. Prípad otca, opatrujúceho dievčatá dvojčky po DMO, ktoré opustila vlastná matka, je obdivuhodný. Počúť z televíznej obrazovky vyznanie tohto človeka, že všetko zvláda len vďaka Božej pomoci, určite zahrialo pri srdci.

Druhý prípad pána Ondreja Bindeira, ktorý vedie ranč Nádej a poskytuje pomoc tým, ktorí už žiadnu nádej nemali, pomáha mládeži, aby sa venovala športu a nie drogám a iným neuduhom doby, si zaslúži obdiv. Vzácne bolo počuť jeho skromné konštatovanie: „Ja som len nástroj, cez ktorý koná Pán Boh“. Pán Boh je u neho na prvom mieste. Je to príklad hodný nasledovania.

Niečo podobné robia aj manželia Gurkovci v diakonickom centre Dom na pol ceste vo Veľkom Slavkove pre 25 mladých ľudí bez domova. Títo pri návšteve nášho chrámu 25. januára osobným svedectvom a úprimným nábožným spevom piesne sa priznávali k viere v Pána Boha. Príslovia 19:17 „Hospodinovi požičiava, kto sa zmilúva nad chudobným“ sa určite plní u manželov Gurkových, ktorí ne-

zištne slúžia tým, ktorí ich pomoc potrebujú.

Časopis Diakonia.sk č. 3 -4/2008 sa zamýšľa nad Dobšinského rozprávkou O troch grošoch. Ak si túto rozprávku už nepamätáte, pripomeniem ju. Hovorí o chudobnom človeku, ktorý svoje tri groše rozdelil takto: jedným grošom splácal rodičom starostlivosť z detstva, z druhého groša žil sám a tretím si, starostlivosťou o vlastné deti, predplácal to, že ony ho v starobe doopatrujú. Často sa stretávame so skutočnosťou, že na jeden z tých troch grošov sa zabúda. Paradoxne to býva ten prvý, týkajúci sa splácania dlhu voči rodičom. Seniori často zostávajú bez lásky a povšimnutia svojich detí, ktoré im svoj „drahocenný“ čas a trpezlivosť venujú len minimálne alebo vôbec. V našom cirkevnom zbore sa presvedčame, že návštevy, ktoré robia sestry z diakonickej návštevej skupiny sú zo strany seniorov vítané a podobne tiež biblické hodiny brata farára v domovoch dôchodcov.

Pri čítaní Božieho slova sa presvedčame, že v starozákonnej i novozákonnej dobe boli ľudia všelijakí – chudobní i bohatí, dobrí i zlí a je to tak aj dnes. Mnoho sme sa mohli poučiť z kázne brata farára V. Maťaša na text Iz 58:6-12, ktorá odznela v našom chráme 25. januára. Mohli sme počuť, z čoho sa Pán Boh teší. Život s Bohom nie je len o príkazoch a zákazoch, On sa neteší z nášho utrpenia. Citovaný text hovorí o tom, čo má Pán Boh rád. Rozviazať putá neprávosti, polámať každé jarmo, lámať svoj chlieb hladnému a biednych bezprístrešných voviesť do svojho domu. Takto robia manželia Gurkovci aj pán Binder. Text ďalej hovorí: Potom vyšľahne tvoje svetlo ako zore a rýchlo sa uzdravíš, tvoja spravodlivosť pôjde pred tebou a sláva Hospodinova pôjde za tebou.

Každý, kto nemyslí len na seba, na svoje blaho, ale nezištne pomáha tým, ktorí pomoc potrebujú, si zaslúži náš obdiv. V modlitbách nezabúdajme ďakovať aj za takýchto vzácných ľudí.

Z KNIŽNEJ PRODUKCIE

Ing. Zuzana Hybenová

Naša zborová knižnica je zásluhou brata zborového farára neustále dopĺňovaná a poskytuje čitateľovi veľký výber hodnotnej literatúry.

Slovenské evanjelizačné stredisko vydalo preklad knihy „Čisté zlato“. Obsahuje životopisný príbeh Eri-

ka Liddella, škótskeho atléta, ktorý v rokoch 1921–1925 absolvoval a vyhral množstvo atletických pretekov. V roku 1924 sa v Paríži stal olympijským víťazom. Prečo autora Davida McCaslanda zaujal príbeh tohto pretekára?

V čase, keď tomuto olympionikovi, nazývanému „lietajúci Škót“, ležal pri

nohách atletický svet, on sa rozhodol odísť zo Škótska a ako kresťanský misionár prežil zvyšok života v Číne. V priebehu olympiády odmietol nastúpiť na štart v nedeľu. Jeden z masérov britskej výpravy mu pred štartom vložil do ruky papierik s textom: „V Biblii sa píše: Lebo tých, ktorí mňa ctia, uctím i ja. Prajem ti vždy úspech“. A on mal úspech, lebo vytvoril nový svetový rekord. Erikovo presvedčenie o dodržiavaní dňa odpočinku ho vyradilo aj z pretekov finále štafety na 4x100 m a 4x400 m. Namiesto behu na trati kázal v kostole škótskej presbyteriánskej cirkvi v Paríži.

Jeho športové úspechy boli lákadlom aj na evanjelizačných podujatiach, na ktoré bol pozývaný v Škótsku i v Anglicku a na ktoré prichádzalo množstvo ľudí. Na rozlúčkové zhromaždenie v Edinburgu nestačil ani veľký kostol. Vo svojej reči povedal, že ide do Číny, kde ako učiteľ bude môcť viesť čínskych chlapcov ku Kristovi tak, ako v detstve viedli jeho.

O tom, ako sa mu darilo v Číne – kde ako misionár pôsobil aj jeho otec

a brat lekár – sa dočítate v knihe, ktorú všetkým vrelo odporúčam.

Ďalšia nová kniha v cirkevno-zborovej knižnici je zbierka modlitieb „Keď chýbajú slová“. Je to novinka vydavateľstva Transcius a zostavovateľom modlitieb je bratislavský farár Martin Šefranko. V knihe je 313 modlitieb od súčasných autorov z radov ordinovaných i neordinovaných členov Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku. Do zbierky prispel a pri jej zostavovaní pomáhal aj náš brat zborový farár Libor Bednár. V zbierke sú aj modlitby autorov z iných cirkví i krajín, najmä z Česka a Švédska.

Modlitby napísané inými, môžu pomôcť práve vtedy, keď nám chýbajú slová. Tieto modlitby nie sú ukončené slovom „amen“, a to preto, aby človek, ktorý sa modlí, pripojil k formuláciám napísaných modlitieb aj svoje vlastné slová. Modlitby tejto zbierky posilnia čitateľa vo viere, láske i nádeji. Môže byť prínosom do každej evanjelickej domácnosti. Vo farskej kancelárii si túto zbierku modlitieb môžete zakúpiť.

ŽIVOTNÍ JUBILANTI CZ

Marec

<i>Halahija Ján</i>	2.3.
<i>Slivková Katarína</i>	9.3.
<i>Lorenčík Jozef</i>	19.3.
<i>Malenková Anna</i>	21.3.
<i>Šavelová Oľga</i>	21.3.
<i>Chladoň Viktor</i>	24.3.
<i>Blažková Erika</i>	27.3.
<i>Dorčiak Stanislav</i>	27.3.
<i>Mrosková Viera</i>	29.3.

Apríl

<i>Hegedušová Anna</i>	2.4.
<i>Kováč Miroslav Ing.</i>	5.4.
<i>Mrosko Ladislav</i>	6.4.
<i>Bendíková Jolana</i>	7.4.
<i>Timčák Ján</i>	17.4.
<i>Motko Milan</i>	26.4.

Z nemeckého originálu preložila Ingeborg Paulinyová

Benjamin Franklin (1706 – 1790) bol univerzálny génius. Vyrástol v skromných pomeroch ako sedemnásť syn mydlára. Stal sa známym prírodným vedcom a politikom. Bádala napríklad v oblasti elektriny a vynášiel bleskozvod. Deväť rokov pôsobil ako veľvyslanec v Paríži, a potom sa stal prezidentom rady v Pensylvánii.

Počas svojho pôsobenia v Paríži, ocitol sa raz v spoločnosti vysoko postavených osobností. Čoskoro sa rozhovor pánov zvrtol na tému náboženstva a Biblie. Jeden z prítomných bez obalu vysvetľoval, že Biblia je kniha plná klamstva a nemá žiadnu vedeckú hodnotu. Väčšina bola tej istej mienky, len Franklin mlčal.

To bolo nápadné. Keďže kládli dôraz na jeho mienku, opýtali sa ho na to. „Páni moji,“ povedal „nechcel by som tak prenáhlene usudzovať. Dovoľte mi prečítať vám niekoľko riadkov z knihy, ktorú mám práve pri sebe.“ Vytiahol očividne často používanú knihu a začal čítať. Všetci boli prekvapení krásou a múdrosťou prečítaného odseku. „Čo je to za knihu? Ešte nikdy sme nepočuli niečo také silné“. Na to Franklin odpovedal: „Táto kniha je práve vami potupená Biblia“. Páni sa ponáhľali zmeniť tému.

Taký je človek. Posmieva sa veciam, ktorých hodnotu ani nepozná, ale ani nevie posúdiť. Biblia to nazýva bláznovstvom (Ž 14). Človek si pritom pripadá veľmi chytrý. Ale Božie slovo hovorí: „Vydávali sa za múdrych a stali sa bláznami“. (Rim 1:22)

ZA BRATOM JOZEFOM STAROŇOM

Ingeborg Paulinyová

V chráme Božom v Spišskej Sobote sme sa 10.2.2009 v nádeji vzkriesenia navždy rozlúčili s dlhoročným presbyterom Jozefom Staroňom.

Narodil sa v roku 1913 v liptovskej dedine Jakubovany, v evanjelickej rodine. Tam získal pevné základy viery. V roku 1952 sa presťahoval za prácou do Popradu. V roku 1953 sa oženil so sobotčankou M. Sýkorovou a trvale sa

tu usadil. Pán Boh im požehnal dvoch synov a dcéru. Veľmi si obľúbil spišsko-sobotský chrám Boží. So svojimi deťmi odpracoval veľa hodín na jeho oprave a údržbe, pretože za totality cirkevný zbor nemal na to prostriedky. Bol dlhoročným presbyterom dcérocirkvi v Spišskej Sobote.

Ďakujeme Pánu Bohu za jeho dlhý a plodný život. Kiežby bolo čo najviac takých pracovníkov na vinici Pánovej.

Rozhovory urobila Ing. Z. Hybenová

Do nášho chrámu prichádzajú ľudia rôznych profesií a záujmov. Často vieme o sebe málo, lebo sa bližšie nepoznáme. V nadväznosti na škótskeho misionára – vynikajúceho atléta, som oslovila aj našich dvoch členov cirkevného zboru, tiež dobrých športovcov, a to Jozefa Dubašáka (JD) – atléta a Tomáša Grigera (TG) – cyklistu. Obidvom ďakujem za odpovede na tieto otázky:

1. Keďže vás predstavujem ako dobrých športovcov, povedzte nám, v akom športe pretekáte a kedy a kde ste začínali?

JD – Atletike sa venujem už od čias, keď som chodil na základnú školu. Bolo to pred 17 rokmi, keď som sa prihlásil do atletického klubu Maratón Poprad. Tam sa mi začalo dariť a pokračoval som aj na Osemročnom gymnáziu v Banskej Bystrici a športujem až doteraz. Moja hlavná disciplína je beh na 3 km prekážky, kde som sa stal niekoľkokrát majstrom SR a reprezentantom SR. Behám aj 1 500, 3 000, 5 000 a 10 000 metrov.

TG – So športom som začínal už ako malý. Bol som aktívne dieťa a nebavilo ma sedieť na jednom mieste, vždy som musel vo svojom okolí niečo objavovať a mal som rád pocit slobody a adrenalínu. V škole som pocítil túžbu spoznať okolie Popradu, no nevedel som ako na to. Vodičský preukaz som ešte nemohol mať, a preto som nasadol na horský bicykel. Našiel

som si okruh, ktorý som každý deň chodil na čas a tak som sa postupne zlepšoval a začalo ma to baviť. Neskôr som na cyklistickom chodníku stretol veľmi dobrú skupinku mladých cyklistov, ktorí mi dovolili trénovať s nimi a prijali ma do svojho klubu. Veľmi mi radili a oboznámili ma s novými vecami a pritiahli ma na prvé preteky. Postupne som sa zlepšoval, začal som jazdiť Slovenský pohár. Na jednom z pretekov si ma všimla Slovenská reprezentácia, zobrali ma na preteky do Slovinska, kde som získal veľa skúseností. Momentálne jazdím za Spišskú Novú Ves, som druhý rok junior a môžem povedať, že cyklistika je krásny šport.

2. Ako to bolo v detstve s vašou vierou v Boha a čo vás privádza do chrámu?

JD – Keď som bol žiak základnej školy, rodičia ma prihlásili na konfirmačnú prípravu, kde som začal hlbšie rozmyšľať o Pánu Bohu a spoznávať nový a starý Zákon. Zaujalo ma to natoľko, že som mal aj myšlienky ísť študovať teológiu. Ale napokon som sa k tomu nedostal, ale veľa som rozmyšľal o tom, prečo sú veci tak a nie inak, ako to Pán Boh všetko dokonale riadi... Snažím sa žiť čestným životom.

TG – V detstve som nechodil do kostola tak často ako teraz. Obaja moji rodičia sú veriaci. Mamka nás viedla k modlitbám. Chcela, aby sme častejšie chodili do kostola, ale nevedela to presadiť. Veľa krát som ju vi-

del trápiť sa preto. Čoraz viac sa začala utiekať k Bohu vo svojich modlitbách a tým častejšie chodila do kostola. Tak som bol aj ja viac nabádaný k pobožnosti a začal som spolu s mamkou pravidelne chodievať do kostola. Pravidelným modlením mojej mamky vidím veľké zmeny v jej živote. Vidím, ako jej Pán Boh pomáha. Aj ja by som chcel vo svojom živote pocítiť taký pokoj, ktorý teraz prežíva a takú lásku, ktorú všetkým rozdáva.

3. Ako je to s vaším modlitebným životom denne, pred pretekmi a po nich?

JD – Modlenie je jedna úžasná vec, keď sa snažím zastaviť, zabudnúť na každodenné starosti a povinnosti, ktoré vyplývajú z tohto rýchleho sveta a prihovorím sa Pánovi. Nechám si chvíľku pre seba. Samozrejme, rozmýšľam nad tým, čo sa modlím. Moja modlitba začína poďakovaním, je stručná a zároveň hlboká na zamyslenie a precítenie. Dodá mi to veľa pohody a upokojí ma.

TG – S mojím modlitebným životom sa nemám čím chváliť. Dá sa povedať, že je to ako na hojdačke. Jedno obdobie sa k Pánu Bohu modlím a inokedy sa mi niečo prihodí čo ma od nej odtiahne, lebo jednoducho na modlitbu zabudnem. Tak isto to vyzerá pred pretekmi, počas a po pretekoch. Keď mám to lepšie obdobie, tak sa pred pretekmi pomodlím, keď to horšie, tak sa modliť zabúdam. V cieľi prejdem cieľovou čiarou a už s kamarátmi preberáme taktiku a preteky samotné. Keď som sám, utiekam sa k Pánu Bohu a prosím ho o odpuste-

nie. Uvedomujem si, že duchovný život potrebuje pravidelnosť a cvik, ktorý sa dá porovnať s pravidelnosťou a tréningom vrcholových športovcov, v mojom prípade cyklistov. No, zatiaľ sa mi to nedarí, ale chcel by som to zmeniť...

4. Nakoniec nám prezradte, čo robíte v osobnom živote?

JD – Čo sa týka môjho osobného života, mám to dosť pestré. Pracujem v banke, pred prácou chodievam ráno behať, po práci takisto idem na tréning. Tri razy do týždňa trénujem aj mojich zverencov – mladých atlétov. Okrem toho si rád zahrám ľadový hokej a futbal. Cez víkendy chodievam ako hudobník alebo kameraman na svadby a plesy. Do kostola sa napriek môjmu vyťaženiu snažím prísť čo najčastejšie.

TG – Študujem štvrtý rok na Evanjelickom gymnáziu v Tisovci, preto doma netrávim veľa času, domov chodím len cez víkendy. Trénujem doma aj v Tisovci. V zime trénujem ináč ako v lete: behám, plávam, posilňujem, hrám futbal, chodím aj lyžovať a na bežky. No v lete len „bikujem“ a pretekám. V tomto školskom roku maturujem zo slovenčiny, z ďalších predmetov budem maturovať až o rok. Vo svojom živote by som chcel zmeniť svoj postoj k Bohu, lebo často mi je všetko iné prednejšie a hovorím, že nie je na to čas, pritom však viem, že čas sa vždy nájde, len ho treba správne využívať.

Ďakujem obom športovcom za úprimné vyznania lásky k športu, ale aj k svojej viere v Pána Boha. Prajem

im hodne úspechov v živote i športových aktivitách, ale najmä, aby neza-

búdali na slová Pána Ježiša, ktorý povedal: „*Ja som cesta, pravda i život ...*“

KRÍZA HOSPODÁRSKA ALEBO KRÍZA VIERY?

JUDr. Rastislav Dindoš

Je to už takmer všade. Útočí to na nás zo všetkých strán. Sú toho plné noviny, časopisy, televízia, internet. Človek sa tým pesimistickým správam nevie ubrániť. Všade samé prepúšťanie, často hromadné, hrôzostrašné prognózy a scenáre budúceho vývoja ekonomiky a nášho životného štandardu.

Priznám sa, niekedy týmto tlakom podľahnem, pozerám sa na tento svet smutnými očami a v hlave sa mi preháňajú samé chmúrne myšlienky o bezútešnom zajtrajšku. Som to ja ale kresťan, však?

Ale keď som si prednedávnom čítal Bibliu, v súvislosti s touto našou krízou som objavil dve veľmi zaujímavé pasáže z Písma. Prvá z proroka Abakuka 3:17-18: „Hoci figovník nekvitne, a ovocia niet na viničoch, a sklame úroda olív, polia nedodajú potravu, ulúpené sú ovce z košiara a dobytka nieta v stajniach; ja radovať sa budem v Hospodinu, a jasať v Bohu mojej spásy. Hospodin Pán je moja sila, On jeleními robí moje kroky a vyvedie ma na výšiny.“

Druhý text z 2Korintským 5:1 hovorí: „Vieme totiž, že keď sa stánok nášho pozemského príbytku aj zborí, máme dom od Boha, príbytok nie ru-

kou zhotovený, večný v nebesiach.“

Tieto úryvky sú potešenie pre moju dušu. Upriamujú pohľad nie na to, čo je dočasné, ale na to, čo pretrvá. Ako píše Abakuk, naša viera a radosť by nemala závisieť od vonkajších okolností, množstva majetku a blahobytu, lebo to je dočasné a pominuteľné. So smútkom som prijal správu, že jeden finančník spáchal samovraždu, pretože v dôsledku prepadu akciových trhov prišiel o všetok svoj majetok. Vložil svoju istotu do pominuteľných vecí a keď tých už nebolo, nemal prečo žiť...

Som o tom presvedčený, že skôr či neskôr sa ma táto kríza dotkne – či už priamo, že možno stratím zamestnanie, alebo nepriamo, cez mojich najbližších a priateľov. Ako na to zareagujem? Spomeniem si vtedy na verše z Biblie, na zaslúbenie nebeského domu? Alebo budem iba trúchliť a nariekať nad stratou pozemského majetku?

Názov článku nie je náhodný. Uvedomujem si, že táto kríza je v podstate krízou mojej viery a oddanosti Pánovi. Krízou, ktorá, ak sa jej poddám, ma môže zlomiť, alebo z nej naopak môžem vyjsť posilnený a ešte viac dôverujúci Pánovi. A v kom skladáš svoju nádej ty, brat a sestra?

POZVANIA

> 15.3.2009 na službách Božích v Poprade privítame brata farára Mgr. Petra Tajáta z Liptovského Jána, rodáka z Popradu, ktorý nám poslúži kázňou slova Božieho;

> 15.3.2009 o 14:30 h sa v zborovej miestnosti uskutoční popoludnie ne tému „Juraj Tranovský“ s premietaním filmu a s prednáškou Mgr. Daniely Fiačanovej z Múzea Janka Kráľa, expozície Tatrín v Liptovskom Mikuláši.

> 5. apríla, na Kvetnú nedeľu, zaznejú na službách Božích Pašie podľa svätého Matúša od Maechiora Vulpiusa (1570-1615) v podaní Okresného učiteľského spevokolu Tatran z Liptovského Mikuláša pod taktovkou dirigenta PhDr. Ľubomíra Rašiho, PhD.;

POZVANIA NA PRAVIDELNÉ STRETNUTIA

- > detská besiedka každú nedeľu počas Služieb Božích;
- > výučba konfirmandov je každý utorok – 1.roč. o 15:30 h a 2. roč. o 16:30 h;
- > nácvik spevokolu každú stredu o 17:00 h;
- > modlitebné spoločenstvo každý štvrtok o 17:00 h;
- > mládež každý piatok o 18:00 h

OZNAMY

> všetkým milovníkom a čitateľom kresťanskej literatúry oznamujeme, že z farskej knižnice si možno si vypožičať na čítanie rôznu kresťanskú literatúru (je jej bohatý výber), ale aj časopisy Evanjelický posol spod Tatier, Cirkevné listy, Cestou svetla, Kostnické jiskry, Protestant;

> vo farskej kancelárii si ešte stále možno kúpiť stolový kalendár na rok 2009 a brožúru Tesnou bránou na rok 2009 – oboje za cenu 1,00 €/ks;

> prosíme sestry, ktoré majú v domácnosti nepotrebnú vlnu na pletenie a sú ochotné ju poskytnúť na zhotovenie vecí pre Misiu na Níle, môžu ju priniesť do farskej kancelárie - za ochotu pomôcť ďakuje Spoločenstvo evanjelických žien;

NÁMETY NA MODLITBY ZA AKTUÁLNE ZÁLEŽITOSTI PÁNOVHO KRÁĽOVSTVA

> ProChrist 2009 – bude sa z Chemnitzu (predtým Karl-Marx-Stadt) prenášať na vyše 1000 miest v celej Európe, prosme o požehnanie príprav a hlavne o mnohých, ktorí príjmu pozvanie ku krížu; ďakujme tiež za viac než 50 zborov (prevažne z ECAV), ktoré sa prihlásili, že majú záujem podieľať sa na tejto týždňovej satelitom prenášanej evanjelizácii, ktorá bude v našej vlasti v dňoch 30.3. - 6.4. a prosme, aby čo najviac ľudí bolo pozvaných ku Pánovi, aby On mohol darovať nový život pre mnoho svojich znovuzrodených detí;

> Tesnou bránou – 55 autorov dostalo texty Písma svätého na písanie úvah, preto prosme Pána o Jeho pomoc pri písaní, aby nám, čitateľom, potom mohli byť na požehnanie, prosme za nich, aby to z Božej milosti urobili tak, ako to On chce mať, aby aj v roku 2010 mohlo veľa čitateľov denne prijímať Božie požehnanie;

> Biblicko-rekreačný týždeň v Herľanoch – bude 16. - 20.3. prosme za to, aby tam prišli a mohli byť požehnaní čo najviacerí, prihlášky s podrobným programom môžete nájsť na webovej stránke: <http://modlitby.sk/docman/aktualne/index.php> ;

> Konferencia MoS 2009 – celozborový konvent v Liptovskom Hrádku už odsúhlasil konanie konferencie v tomto CZ, preto sa tam vedenie MoS chystá 7. marca, aby spoločne prebrali prípravu aj aktuálne záležitosti – prosme preto za vedenie MoS, aby Pán požehnal dobrú prípravu a o Božiu múdrosť pre všetkých prednášajúcich pri príprave tém i o požehnanie pre zúčastnených.

V nádeji vzkriesenia sme sa v mesiacoch január – február rozlúčili s: Ondrejom Ovčárom (81), Jozefom Staroňom (95), Milanom Sendeckým (77) a Renátou Geschwandtnerovou (38).

FIALKA / Napísala Marie Rafajová

Ty, Bože, nepohrdaš srdcom skrúšeným a zdrveným. Ž 51:19

Na tisíc cestou prešlo nôh,
nešliapla na ňu jedna.
Vykvitla, keď jej kázal Boh,
po láske mrela smädná.

K obeti veľkej stvorená
vydala všetku vôňu,
mojou keď rukou zlomená
poznala, že dbám o ňu.

Z úsmevov Tvojich teplo jar
nad svetom tieklo, Pane,
keď si vzal mojej duše dar
do prebodnutej dlane.

Vďaka, že nikým nezhrdaš,
kto Ti dá v obeť seba,
do farbistej ho kytky dáš,
zdobiacej oltár neba.

MAREC

- 1.3. Ned 09:00 - Poprad, 1. pôstna nedeľa
 10:30 - Stráže, 1. pôstna nedeľa
- 5.3. Štv 18:00 - Poprad, Večerné služby Božie
- 8.3. Ned 09:00 - Poprad, 2. pôstna nedeľa
 10:00 - Poprad, sviatosť Večere Pánovej
- 12.3. Štv 18:00 - Poprad, Večerné služby Božie
- 15.3. Ned 09:00 - Poprad, 3. pôstna nedeľa – kazateľ Mgr. Peter Taját
 14:30 - Poprad, zborové popoludnie – Mgr. Daniela Fiačanová, téma: Juraj Tranovský
- 19.3. Štv 18:00 - Poprad, Večerné služby Božie
- 22.3. Ned 09:00 - Poprad, 4. pôstna nedeľa
- 25.3. Str 15:00 - Penzión na Komenského ul., sviatosť Večere Pánovej
- 26.3. Štv 15:00 - Penzión Xenón, sviatosť Večere Pánovej
 18:00 - Poprad, Večerné služby Božie
- 29.3. Ned 09:00 - Poprad, Smrtná nedeľa, pašiové služby Božie
 10:30 - Spišská Sobota, sviatosť Večere Pánovej

APRÍL

- 2.4. Štv 18:00 - Poprad, Večerné služby Božie
- 5.4. Ned 09:00 - Poprad, Kvetná nedeľa, Pašie podľa svätého Matúša,
 Okresný učiteľský spevokol Tatra z L. Mikuláša
 10:00 - Poprad, sviatosť Večere Pánovej
 11:00 - Stráže, sviatosť Večere Pánovej
- 9.4. Štv 18:00 - Poprad, Zelený štvrtok, sviatosť Večere Pánovej
- 10.4. Pia 09:00 - Poprad, Veľký piatok, pašiové služby Božie
 10:00 - sviatosť Večere Pánovej
- 12.4. Ned 09:00 - Poprad, 1. slávnosť veľkonočná
 10:30 - Stráže, 1. slávnosť veľkonočná
- 13.4. Pon 09:00 - Poprad, 2. slávnosť veľkonočná
- 19.4. Ned 09:00 - Poprad, 1. nedeľa po Veľkej noci
- 23.4. Štv 18:00 - Poprad, biblická hodina
- 26.4. Ned 09:00 - Poprad, 2. nedeľa po Veľkej noci
 10:30 - Spišská Sobota, 2. nedeľa po Veľkej noci
- 29.4. Str 15:00 - Penzión na Komenského ul., biblická hodina
- 30.4. Štv 15:00 - Penzión Xenón, biblická hodina
 18:00 - Poprad, biblická hodina